

[Aksel Larsen.]

nomiske liv. Der var lukket op for en udvikling i overensstemmelse med befolkningsflertallets, nemlig lønmodtagernes, interesser, men en udvikling, som var nødvendig for hele samfundets trivsel og fremtid. Reformarbejdet blev afbrudt, netop som det var kommet godt i gang. De borgerlige partier, som selv samlet var for svage til at torpedere det, fik hjælp fra en side, hvor de ikke havde ventet det, men som glædede dem så meget mere.

Nu siger statsministeren altså, at den nuværende regering og det nuværende folketingsflertal har indledt en ny reformperiode. Det er i hvert fald reformer med modsat fortegn, og den korrekte betegnelse må efter de erfaringer, vi hidtil har gjort, være tilbageskridt, også selv om Berlingske Aftenavis for i tirsdags begejstret fortæller, at regeringspartierne har viljen til at holde deres løfter. Hvis de virkelig skulle have denne vilje — man behøver jo bare at tænke på løfterne om fuld beskæftigelse, kildeskatt fra 1969 osv., osv. — ja, så må det jo have været evnen, der svigtede.

Men hvad regeringens vilje angår, er den blevet demonstreret gennem bestræbelserne for i videst muligt omfang at kastrere den påbegyndte skattereform. Foreløbig har man syet de bortklippede frynsér på afskrivningsreglerne igen, man har genindført opsparringspræmieringen, man har sat momsén i vejret, og man sysler med indførelse af et asociale såkaldt skatteloft. Om et sådant skatteloft kan indføres, og hvordan det skal se ud, hvor højt der skal være til loftet, ja, det er noget, man overvejer, hvad nok kan forbavse os, der deltog i skatteudvalgets forhandlinger i foråret. Dengang hævdede bl. a. de konservative, at de havde et præcist og genialt udformet forslag til skatteloft. Hvorfor tager de så ikke deres forslag fra dengang frem? Det er måske, fordi de nu har opdaget, at det slet ikke var så genialt.

Må jeg i øvrigt sige om problemet skatteloft, at skatteloft strider jo mod princippet om progressiv indkomstbeskatning. Hvordan det end udformes, vil det skatteskané folk med store indkomster og altså være uretfærdigt mod folk med små og mellemindkomster. Dertil kommer, at indførelse eller udbygning af et skatteloft for ind-

komstskatten er uhæderligt, når man, som vi ved, forbeholder sig adgangen til uden nogen form for loft at forhøje forbrugsbeskatningen. Regeringens forskelligartede og store skatteudskrivning viser i øvrigt, at det var gas, beregnet på at bedøve vælgerne, den udsendte, da dens partier før valget sagde noget om, at pengene ligger bedst i borgernes lommer. Jeg må som det redelige menneske, jeg er eller i hvert fald kan være, trøste finansministeren, som jo har ladet sig bilde ind, at det er ham, der har opfundet disse bevingede og bedrageriske ord. Det har han ikke. Det var venstre, der i en årrække levede højt på disse gloser. Sammen med meget andet viser talen om skatteloft, at regeringspartierne i virkeligheden ønsker at arbejde efter devisen: pengene ligger bedst i de velbjærgede borgeres lommer.

Hvad begyndte denne regering sin virksomhed med? Statsministeren glemte at omtale det, og så må vi jo gøre det. Jo, den startede med krav eller ønske om at gennemføre den bedste politik, nemlig det, dens partier sammen med det endnu kun én gang spaltede VS-parti nedstemte den 15. december 1967. Men den ville kun lægge byrder på lønmodtagerne, og den var ikke til sinds at lade indefrysning eller afkald på en dyrtidsportion ledsage af en økonomisk og beskæftigelsesfremmende reformpolitik, så den måtte jo få et nej fra arbejdernes og tjenestemændenes organisationer. Statsministeren forsøgte sig ellers med trusler om, at hvis lønmodtagerorganisationerne sagde nej, så ville man gribe til den næstbedste politik, nemlig større skatteudskrivning og forbrugsbegrænsning gennem momsforhøjelse.

Det fik vi så. Vi fik den finanspolitiske stramning med nedskæringer på statsbudgettet; mest mærkbar var nedskæringen af boligfonden og forhøjet skatteudskrivning, som vi alle kender — forhøjet skatteudskrivning, især hvad forbrugsbeskatningen angår. Interessant nok hævdede statsministeren dengang, at en sådan forbrugsbegrænsende politik ikke ville skabe arbejdsløshed, men ville frigøre arbejdskraft fra produktionen for hjemmemarkedet, og derved ville eksporterhvervene kunne få den arbejdskraft, de manglede. Måske husker statsministeren det. Måske husker